

neorealismen efter Buñuels mening intet gjort for at trænge ind til det, som han mener, er det egentlige i filmkunsten, „le mystère et le fantastique“.

Meget nyttigt i bogen er en række uddrag fra Buñuel-interviews af bl. a. *Bazin*, *Truffaut* og *Sadoul*, og der er adskillige kløgtige iagttagelser i en række *témoignages* af bl. a. *Vigo*, *Henry Miller*, *Bazin*, *Buache* og *Oscar Dancigers*.

Det svageste i bogen er så uden tvivl *Kyrou*s 86 sider om Buñuels liv og film, hvoraf 28 sider drejer sig om hans sidste „*Viridiana*“. *Kyrou* giver enkelte gange pudsige biografiske data, men om filmene har han ikke meget nyt at bringe, og hans analyser er ikke videre dybsindige. Tonen er ofte alt for panegyrisk, og han benytter sig af den af herodyrkere velkendte teknik, at hæve idolet op ved at hakke på de andre. Buñuel er så betydelig en kunstner, at hans storhed bedre ville kunne belyses gennem kritisk-æstetiske analyser. Samtidig er

det ikke så lidt trættende, at *Kyrou* ustandseligt rider sine kæphest om surrealismen som kunstens fuldendelse og markis *de Sades* storhed. Hans selvglade foragt for borgerskabet virker antikveret, og det ses bedst, hvor langt han er på afveje, når han næsten er ved at sige, at Buñuel er en miskendt kunstner. *Kyrou* er barnagtigt-henrykt over de tilfælde, hvor kunsten skaber skandale. Buñuel siger selv et andet sted i bogen, at han aldrig har søgt det skandalevækkende. Man synes derfor nok, at det er at reducere Buñuel alt for meget af lutter god vilje, når *Kyrou* skriver, at „le nom de Buñuel est devenu l'équivalent de scandale“.

Men som dokumentsamling er skriftet uundværligt for den, der beskæftiger sig med Buñuel, d. v. s. for den filminteresserede. Bogen afsluttes med en filmografi og en bibliografi, der dog udelukkende omfatter, hvad der er trykt på fransk om mesteren.

Ib Monty.

Fra museets billedarkiv

Fra *Gunbild Gantzing Vøbtz* i USA har museet som gave modtaget en meget interessant og værdifuld samling udklip og stills, hovedsagelig fra amerikansk film i tyverne og trediverne. Blandt de ca. 3000 stills var der dog også europæiske sjældenheder og kuriosas, og som et eksempel bringer vi et billede fra den tyske film fra 1927 „*Sein grösster Bluff*“, der blev vist i Danmark under titlen „*Det store Bluff*“. Instruktøren havde *Harry Piel* efter et manuskript af *Henrik Galeen*, og på billedet ses *Harry Piel* sammen med den kvindelige hovedrolleindehaver *Marlene Dietrich*. *Harry Piel* fylder i øvrigt den 12. juli 70 år. Han lever nu i München.

